

Από τα *καράβια* στο *Ποδυτεχνείο*, στην *ποίηση* και τη *φιλοσοφία*

«Η θάλασσα μ' έμαθε την ευθύνη. Η αρμύρα μου έδωσε το σφρίγος. Η περιπέτεια το θάρρος. Η θάλασσα ήταν και είναι η μεγάλη αγάπη. Το καλύτερο σχολείο». Ένας ατόφιος ναυτικός της Ελλάδας και της Κεφαλληνιάς συνομιλεί με τον συγγραφέα Νίκο Πηγαδά

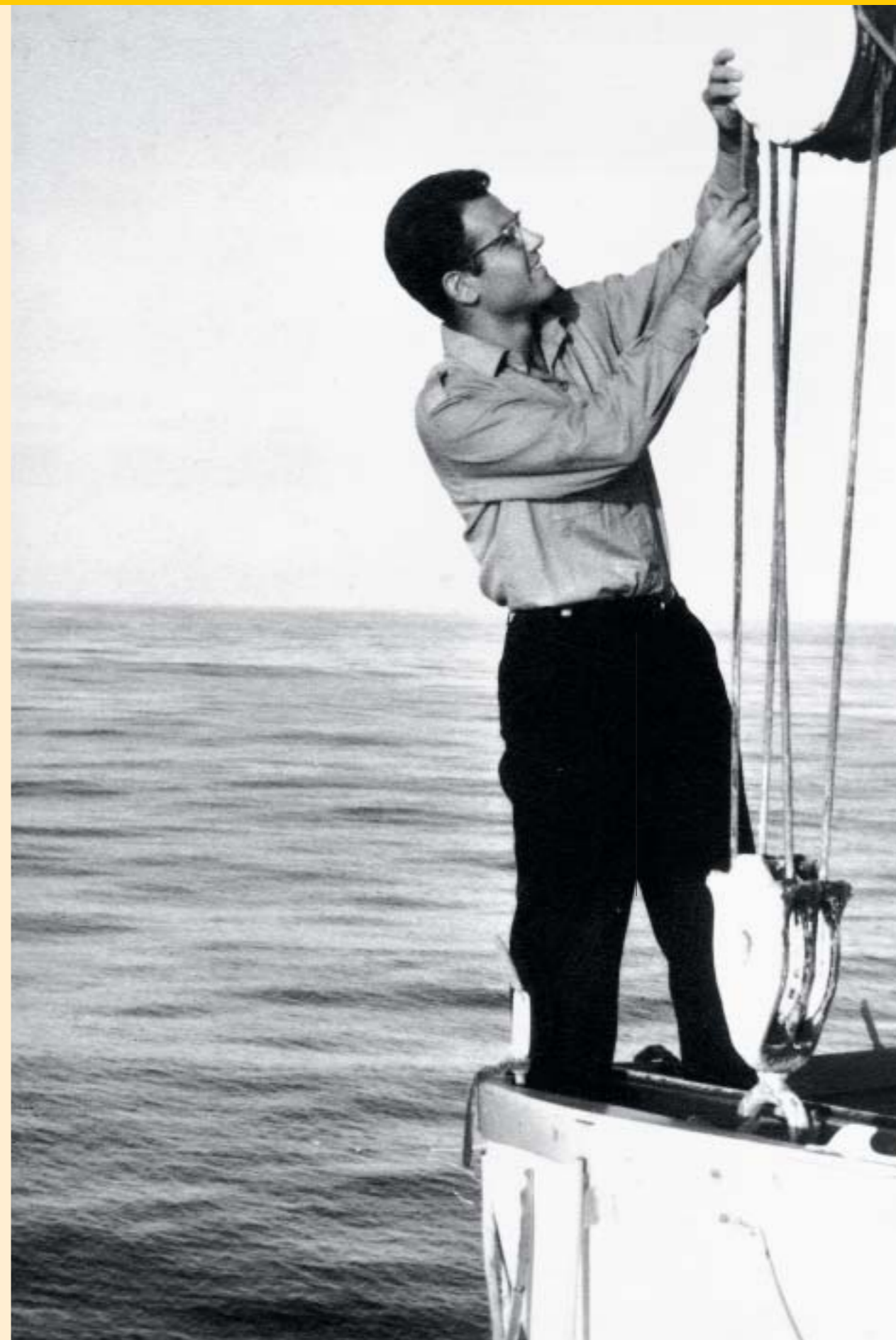
Ναυτικός ατόφιος. Γνήσιο τέκνο της κεφαλλονίτικης ναυτικής παράδοσης. Οι σαγηνευτικές ιστορίες από τους παλιούς θαλασσινοούς ήταν η πρώτη πρόκληση στην παιδική φαντασία του. Άλλωστε, πλάι στη θάλασσα μεγάλωσε, που «τη δρόσιζε το οστρο-γάρμπι». Εκεί, στο Ρατζακλί, όπου γεννήθηκε το 1946. Η δεύτερη πρόκληση ήρθε με τους σεισμούς του 1953, που ισοπέδωσαν το νησί. Έτσι πήρε τη μεγάλη απόφαση. Χωρίς δισταγμό, ο Γιώργος Σπηλιώτης επέλεξε «το δρόμο των πλατιών οριζώντων». Δούλεψε σε ποντοπόρα. Γκαζάδικα και τζενεραλάδικα. Ξεκίνησε από μούτσος. Για να εξελιχθεί γρήγορα σε στέλεχος της γέφυρας. Πήρε το δίπλωμα του ανθυποπλοίαρχου, ενώ εργάστηκε και ως υποπλοίαρχος. Φυσικά, δεν παρέλειπε, σε κάθε λιμάνι, να... καταθέτει στην «Banka della woman». Στα επτά χρόνια πάνω, ο καπετάν Γιώργης εγκαταλείπει με πόνο ψυχής τη θάλασσα. Ωστόσο, το... διαζύγιο ήταν μόνο από κοίτης. Στην πραγ-

Ο κύριος Γιώργος Σπηλιώτης

ματικότητα ο ναυτίλος Σπηλιώτης ταξιδεύει ακόμη με τα φτερά της φαντασίας του. Και υμνεί τη θάλασσα. Νοσταλγεί τον βαπορίσιο καφέ. Δακρύζει, σαν τον κατακλύζον των μπάρκων οι αναμνήσεις. Αλλά και δεν ξεχνά να επισημάνει ότι εκείνα τα χρόνια οι ναυτικοί απλούονταν, όταν ζητούσαν δύο ελιές παραπάνω. Και ήταν προτιμότερο να σπάσει το πόδι του ο ναυτικός, παρά να χυθεί λίγη μπογιά. Εξομολογείται ο ίδιος: «Η θάλασσα μ' έμαθε την ευθύνη. Η αρμύρα μου έδωσε το σφρίγος. Η περιπέτεια το θάρρος. Η θάλασ-

σα ήταν και είναι η μεγάλη μου αγάπη. Το καλύτερο σχολείο...». Κι αυτά τα λέει και τα διατυμπανίζει παρότι, μετά το «χωρισμό», πραγματοποίησε λαμπρές σπουδές σε Πολυτεχνείο των ΗΠΑ. Πήρε master πολιτικού μηχανικού που αποτελεί το βιοποριστικό επάγγελμά του, αλλά και ντοκτορά Φιλοσοφίας. Από νωρίς ο Γιώργος Σπηλιώτης κατέγραφε στο χαρτί τις ευαισθησίες του. Τις κουβαλούσε με το ναυτικό του σάκο. Εξηγεί ο ίδιος: «Είναι, λοιπόν, το κάλεσμα του Ορφέα... και το πνεύμα του πόντου... που μ' έσπρωξαν στην ποίηση». Μέχρι σήμερα έχουν κυκλοφορήσει τρεις ποιητικές συλλογές του: «Θάλασσα αγάπη μου», Πάτρα 2004, «Θαλλόν Ελαίας», Πάτρα 2005 και «Φάρος», Πάτρα 2007. Και οι τρεις έτυχαν καλής υποδοχής από τους επαίοντες και έπεται συνέχεια. Περιπτώ να τονίσουμε πως οι στίχοι του στάζουν αρμύρα και ναυτοσύνη. Ο ίδιος πιστεύει: «Ο ποιητής γεννιέται, δεν γίνεται. Και σε κάποια στιγμή της ζωής του ένα ερέθισμα λύτης, χαράς θα τον κάνει να εκφραστεί με ποιητικό λόγο». Ακολουθεί η απολαυστική συνέ-

ντευξη του Γιώργου Σπηλιώτη. Σημειωτέον ότι μέσα σ' όλα βρίσκει το χρόνο να επισκευάζει και να συντηρεί βιολιά, από μεράκι. Το σπίτι του στο νησί μετατρέπεται σε αίθουσα συναυλιών, όταν παίζουν βιολί τα τρία παιδιά του και πιάνο η σύζυγός του.

Λόγοι που ώθησαν στο πρώτο μπάρκο;

«**Ο**ι ιστορίες που διηγούνταν οι ναυτικοί για όμορφους ξένους τόπους, λιμάνια και ταξίδια δημιούργησαν μέσα μου την επιθυμία να γίνω κι εγώ ναυτικός, όταν μεγαλώσω. Αυτή ήταν η πρώτη πρόκληση. Ο σεισμός του 1953 ισοπέδωσε την Κεφαλλονιά, γεμίζοντάς την πέτρες, χαλάσματα, θύματα και συμφορά. Η δεύτερη πρόκληση πήρε τη θέση της στην παιδική μου φαντασία. Αρχικά διάλεξα το δρόμο των πλατιών οριζώντων. Το έλεγαν IONIAN CHALLENGER, ένα γκαζάδικο του Βεργωτή».

Ταξίδια, βαθμολογικά εξέλιξη;

«**Δ**εύτερο μπάρκο ρυτηρ map στο ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΑ του Βεργωτή. Ένα γιαπωνέζικο σκαρί 45.000 τόνων, που εκτός των άλλων διέθετε βιβλιοθήκη! Ανθυποπλοίαρχος στο πλοίο PRO-DROMOS VITA άλλης εταιρείας, ένα τζενεραλάδικο από λιμάνια της Ευρώπης στα Αραβικά Εμιράτα, Βόρεια και Νότια Αμερική και ψαράλευρο από το Περού στην Ευρώπη. Ωραία ταξίδια. Στα λιμάνια καθόμαστε 5-10 ημέρες... πάει ο μισθός. Όλα τα χρήματα γίνονταν καταθέσεις στην «Banka della woman», που διατηρούσε καταστήματα, στα δρομάκια με τα κόκκινα φανάρια, σε κάθε λιμάνι. Όταν ανέλαβα υποπλοίαρχος, κάθισα μέχρι που έκλεισε το κεφάλαιο «θάλασσα», αφού η δεύτερη πρόκληση είχε φανεί στον ορίζοντα».

Η ζωή και οι συνθήκες στα πλοία της εποχής;

«Για το νέο ναυτικό χωρίς έγνοιες, που διψά για περιπέτεια, να δει, να γυρίσει, να γνωρίσει τον κόσμο, να χορτάσει το μάτι ►